

végül, hogy ha senkinek senki, ő biztosan
tartozik nekem
magával,

hogy végül ha senkinek senki, én biztosan
tartozom neki
magammal.

Kiss Anna

VILÁGOLÓ

papírlapok
fölé hintáló
sóhajok,
kezétől minden
más dolog
feldől a szélben,
elforog,

kezétől minden
más dolog
feldől a szélben,
ajtai
lármátlan és
időtelen
fehér ingását
hallani,

lármátlan és
időtelen,
fehér ingáson
túl selyem
szálán a pók
utálkozik,
míg hire sem,
árnyéka sem,

szálán a pók
utálkozik,
hintál a szél
három napig,
lazul a rózsza,
míg lehull,
magával mindent
elborít,

lazul a rózsza,
míg lehull,
eltorlaszolja
ajtait,
himbál a szél,
minden dolog
szirmába fúl
három napig,

szirmába fúl
minden dolog,
jós kő, az
álmatlan sorok,
magára vonja
lepleit
párnáiról az
álhalott,

magára vonja
lepleit,
világoló
papírlapok,
kezétől minden
más dolog
feldől a szélben,
elforog,

kezétől minden
más dolog
feldől a szélben,
ajtai
lármátlan és
időtelen
fehér ingását
hallani,

lármátlan és
időtelen,
fehér ingáson
túl selyem
szálán a pók
utálkozik,
míg híre sem,
árnyéka sem,

szálán a pók
utálkozik,
hintál a szél
három napig,
lazul a rózsza,
míg lehull,
magával mindent
elborít,

lazul a rózsza,
míg lehull,
eltorlaszolja
ajtait,
himbál a szél,
minden dolog
szirmába fúl
három napig.

SÜVÍT A CSŐR

és meztelen
körték rezes
húsába vág,
feltúrve szár s a
korc vadul,
fejről konyul
a vén borág,

dúskál a csőr,
a végtelen
asztalra hétszer
is levág,
felhő tolul,
bak angyalok
alatt nyög és
borul a kád,

felhő s a nap
amíg marad,
késő szívárványt
bontanak,
a végtelen
asztal köré
kötények, körték
hullanak,

bak angyalok,
lelven a húrt,
istentelen
megzengetik,
sötétebb tőkék
látszanak,
mint szertehullt
kötényeik,

sötétebb csőr,
alásüvit,
a meztelen
tőkére vág,
de már csak csőrök,
rengeteg,
világnak vélhető
világ,

mert hold sehol,
ember sehol,
lámpák tőkén
se asztalon,
csapkodja volt
helyét a húr
végig az alvó
városon,

mert hold sehol,
ember sehol,
lámpák tőkén
se asztalon,
kötényeket
talál a szél
a legsötétebb
hajnalon,

süvít a csőr,
és meztelen
körték rezes
húsába vág,
feltúrva szár s a
korc vadul,
fejről konyul
a vén borág,

dúskál a csőr,
a végtelen
asztalra hétszer
is levág,
de már csak csőrök,
rengeteg,
világnak vélhető
világ.

Mesterházi Mónika

TEGYÜK FÖL?

Az életemet nem teszem föl
semmire. Először is, lehet, hogy
nem elég súlyos, akkor mi van?
De lehet, hogy mégis súlya van,
fölteszem, és az egész mindenség
fölborul, áldozatostul. Azt hiszem,
az életem súlyát nem fogom
sem emelgetni, sem emlegetni többet.